

Þýska undrið, auðvaldið og Adolf Hitler. 6: Fangabúðir eða sláturhús

Fangabúðum Þjóðverja fjölgaði, eftir því sem átökin breiddust út austur og suður á bóginn. Flestar voru þær í Póllandi. Það vakti fyrir Þjóðverjum að ná undir sig olíulindunum í Kákasus, enda þótt Rockefeller auðmannaættin seldi þeim eldsneyti. Það dugði þó ekki til. Í því ljósi má einnig skoða vinsamleg samskipti Þjóðverja og Arabaríkja.

Fangabúðir voru víðs vegar, m.a. í Norður-Noregi. Fangabúðirnar voru jafnframt vinnubúðir eins og kunnugt er. Þegar stríðinu lauk, var því haldið fram, að um útrýmingarbúðir væri að ræða. Þar mætti sjá í framkvæmd svokallaða lokalausn (Endlösung) á Gyðingavandanum. Að sögn nasistaveiðimannsins, hinum bandarísk-ísrælska Efraim Zuroff, reistu Þjóðverjar útrýmingarbúðir sínar þó eingöngu í Póllandi.

Það er athyglisvert í þessu sambandi, að í maí 1943 hittust Franklin Roosevelt og Winston Churchill í Hvíta húsinu. Þá voru sautján mánuðir liðnir frá árás Japana á Pearl Harbour og rúmur tólf frá innrás Bandamanna í Normandí. Umræðuefnið var; „hver er besta leiðin til að ráða fram úr Gyðingavandanum“ (Jewish question).

Í raun má segja, að hetjurnar báðar hafi haft horn í síðu Gyðinga. Franklin hafði fyrr haft á orði, að best væri „að dreifa þeim fyrir öllum vindum.“ Hann lagði stein í götu þeirra Gyðinga, sem flýja vildu frá Þýskalandi til Bandaríkjanna á stjórnarárum nasista.

Franklin lét eitt og annað frá sér fara um Gyðinga, sem í múgsefjunarsamfélagi nútímas væri vafalítið flokkað sem Gyðingahatur. Bæði Harry S. Truman (1884-1972) og Richard Nixon (1913-1994) voru seldir undir sömu sök. Richard varaði meira að segja við yfirgangi þrýstihópa Gyðinga.

Það er líka áhugavert í þessu viðfangi, að á fjórða áratugi síðustu aldar höfðu Þjóðverjar haft samvinnu við Frakka m.a. um að stofna Gyðingaríki á Madagaskar. Bretar höfðu hins vegar boðið Austur-Afríku, en það mætti mikilli andspyrnu hvítra landnema þar.

Þegar Þjóðverjum varð ljóst, að Gyðingaríki á Madagaskar kæmist ekki á koppinn, stofnuðu þeir til samvinnu við heimalandshreyfingu Síonista um flutning Gyðinga til Palestínu. Bresk og bandarísk yfirvöld studdu þá fyrirætlan af lífi og sál. Þess má líka geta, að yfirvöld í Ráðstjórnarríkjunum höfðu stofnað sérstakt sjálfstjórnarhérað (oblast) Gyðinga austur við kínversku landamærin.

Þrátt fyrir stuðning Þjóðverja við flutning Gyðinga frá Evrópu og samvinnu við heimalandshreyfingu þeirra (Síonista), héldu sagnfræðingar sigurvegaranna í stríðinu

Því fram, að Þjóðverjar hefðu samt sem áður tekið nýjan pól í hæðina til lausnar á „Gyðingavanda“ Evrópu, þ.e. að útrýma Gyðingum af yfirborði jarðar- og drýgt fjölda stríðsglæpa við þá iðju.

Því stofnuðu Bandamenn í stríðslok til fyrstu stríðsglæparéttarhalda sögunnar í Nürnberg yfir stríðsglæpamönnum Þjóðverja, sem ekki reyndust samvinnuþýðir við Bandamenn. Það þótti ekki ástæða til að rétta yfir eigin stríðsglæpamönnum.

Aðalsaksóknarinn, Bandaríkjamaðurinn og Gyðingurinn Robert Houhtwout Jackson (1892-1954), sagði:

„Þetta er herdómstóll og sem slíkur er hann framlenging á stríði Sameinuðu þjóðanna [gegn þýsku þjóðinni, þ.e. sálhernaður].“

Robert þessi var í sérstöku uppáhaldi hjá Louis Dembitz Brandeis (1856-1941), áhrifamiklum Gyðingi í réttarkerfi Bandaríkjanna og samfélagi Gyðinga. Hann átti líka í góðu vinfengi við forsetann, Franklin D. Roosevelt, sem skipaði Robert aðaldómara í Nürnberg.

Samkvæmt vitnisburði við réttarhöldin voru Gyðingar ýmist teknir af lífi í gasklefum eða skotnir, lík þeirra brennd, búin til úr þeim sápa, gerðar á þeim mannfjandsamlegar tilraunir, tvíburar saumaðir saman, hauskúpur notaðar sem drykkjarskálar, húð sem lampaskermar – og konum nauðgað. Einnig var lögð fyrir dóminn skýrsla um dráp 20.000 Gyðinga með kjarnorkusprengru. En hana lögðu dómarar þó ekki trúnað á.

Nóbelsverðlaunahafinn í bókmenntum, hinn rúmensk-bandaríski, Eliezer (Elie) Wiesel (1928-2016), lýsti því, hvernig Þjóðverjar fleygðu hvítvoðungum á opið bál. Svo komu þeir líka með barnalíkshlöss á vörubílum, fleygðu í skurði og kveiktu í. Eldtungurnar stigu hátt til himins. Síðar hafði Elie eftir vitni nokkru, að mánuðum síðar hafi jörðin titrað enn og að blóð gysi upp úr jörðinni.

Elie skrifaði fyrst um reynslu sína fyrir áeggjan franska rithöfundarins og byltingarsinnans, Francois Charles Mauriac (1885-1979), tíu árum, eftir að hann öðlaðist meinta reynslu.

Annar höfundur úr svipuðu sauðahúsi er Otto Heinrich Frank (1889-1980), faðir hinnar hollensku Önnu Frank (1929-1945), sem lést af veikindum í Bergen-Belsen fangabúðum Þjóðverja.

Það er rík ástæða til að ætla, að sigurvegararnir hafi „undirbúið“ réttarhöldin vandlega. T.d. var sönnunargagna safnað af fjölmiðlafólki á vegum leyniþjónustu

Bandaríkjanna. Það er jafnframt ástæða til að ætla, að játningar hafi að einhverju leyti fengist með pyndingum og kaupmálum. Það gæti t.d. átt við um fangabúðastjórann í Auschwitz, Rudolf Franz Ferdinand Höss (f. 1901). Hann var tekinn af lífi 1947 í Póllandi.

Suma „stríðsglæpamenn“ Þjóðverja drápu Bandamenn, aðra tóku þeir í sína þjónustu. Það er með ólíkindum, hversu margir Þjóðverjar eða nasistar voru vinsælir til ýmis konar þjónustu og verkefna í ríkjum Bandamanna. Meira að segja Ísrael, sem skilgreindi sig sem Gyðingaríki, bauð Gyðingaböðla Þjóðverja velkomna.

Vitnisburður frá réttarhöldum Bandamanna í Nürnberg er uppistaðan í sagnfræðinni um Helförina. Skoðun staðreyndasagnfræðinganna hefur aftur á móti beinst sérstaklega að frásögnum um útrýmingu (holocaust) eða „þjóðarmorð“ á Gyðingum (sem reyndar heyrðu til margra þjóða).

Spurt er; var um að ræða kerfisbundnar áætlanir Þjóðverja um útrýmingu allra Gyðinga (Endlösung) í útrýmingarþúðunum?

<https://rarehistoricalphotos.com/hitler-reacts-kiss-woman-1936/>